

5199.

284732

Postimües

27 Dez 1918

Mõistukõned

II 712

ja imeteod.

5000 mehe söötmine.

Jeesus viibis kord üksi kõrbes. Kui rahvas seda kuulda sai, ruttasivad temale linnadest kõik järele. Kui Jeesus suurt rahvahulka nägi, oli temal neist hale meel ja ta tegi nende haiged terveks. Ohtul aga tulivad tema jüngrid tema juurde ja ütlesivad: „Siin ümberkaudu on kõrbe ja õõ jõuab kätte. Lase rahvas ära minna, et nad enestele leiba võiksid osta.“ Aga Jeesus vastas neile: „See pole sugugi tarviline, et nad ära lähewad; andke teie nendele süüa!“ Jüngrid ütlesivad: „Meil on ainult viis leiba ja kaks kala, aga mis sellest nii paljudele saab?“ Sest wiistuhat meest oli sääl koos, ilma naisi ja lapsi sinna hulka arwamata. Aga Jeesus ütles: „Looge siia, mis teil on!“ Ta kästis nüüd, et rahvas maha istuks. Ja rahvas istus wiiekümne ja saja kaupa salkadesse. Siis wõttis Jeesus viis leiba ja kaks kala, waatas üles taewa poole, tänas, murdis ja andis leiwad jüngrite kätte. Need andsid rahwale. Niisama jagas ta kaks kala nende kõikide kestel wälja. Kõik söiwad ja said söönuks. Pärast söömist kästis Jeesus: „Koguge ülejäänud raasud kokku, et midagi kaduma ei saaks!“ Ja jüngrid kogusivad neid 12 korwi täit.

Kui rahvas seda imetähte nägi, ütlesivad nad: „Tema on tõesti prohwet, kes maailma peab tulema.“ Nad oleksivad ta häa meelega funingaks teinud, aga tema läks nende hulgast ära ja jäi mäele üksi. Kui ta jälle nende juurde astus, ütles ta: „Otsige toitu, mis ei kao, waid jääb igaweseks eluks, mida Inimese Poeg annab. Mina olen eluleib. Kes minu juurde tuleb, ei see näe nälga, ja kes minu sisse usub, ei see tunne ial jänuu.“

Halastaja Samaria mees.

Üks kirjatundja astus ette, kuulas Jeesust ja ütles: „Opetaja, mis pean ma tegema, et igawese elu saan?“ Jeesus aga ütles temale: „Mis on käsuõpetuses kirjutatud? Mis sa säält loed?“ Kirjatundja wastas ja ütles: „Sina pead Isandat, oma Jumalat armastama kõigest omast südamest ja kõigest omast meelest ja ligemest kui iseennast!“ Jeesus aga ütles: „Sa oled õieti wastanud; tee seda ja sina pead elama!“ Kirjatundja aga tahtis ennast wabandada ja ütles Jeesusele: „Kes on minu ligimene?“ Säält wastas Jeesus ja ütles: „Üks inimene oli see läks Jerusalemmast alla Jeerikusse ja sattus teel rööwlite kätte; need wõtsiwad ta riided seljast ära ja jätsiwad ta poolsurnult maha. Säält ligines teed mööda üks preester, nägi teda ja läks mööda. Siis tuli üks leewit, ta see nägi teda, aga läks ka mööda. Siis ligines sedasama teed mööda üks Samaria mees. Kui ta waest õnnetut nägi, oli tal temast hale; ta läks tema juurde, sidus ta haawad finni ja walas õli nende pääle. Siis tõstis ta haawatu oma looma selga, wiis ta see ääres seiswasse majasse ja kandis tema eest hoolt. Kui ta teisel päewal edasi reisis, wõttis ta kaks krossi, andis peremehele ja ütles: „Kawitse teda, ja kui sa wahest enam kulutad, siis maksan ma seda sulle tagasi tulleks ära.“ Mis sa arwad, kes neist kolmest oli selle mehe ligimene, kes rööwlite kätte oli langenud?“ Kirjatundja wastas: „See, kes tema pääle halastas!“ Jeesus aga ütles: „Noh, siis mine ja tee nõndasamuti!“

Ma tänan sind, oh Jeesuse,
Et ennast surma andsid
Ja minu eest nii heldeste
Suurt valu, waewa kandsid.
Oh anna, et su raske piin
Mu hinge troostiks oleks siin,
Kui kustuvad mu filmad.

Ma tänan sind su armu eest,
Mis fina mulle näitsid,
Et sa mind päästsid põrgu wäest,
Mull' abimeheks heitsid.
Oh, minu Jumal, aita ka,
Kui surma hädas olen ma,
Et sinu armu tunnen?

Mind armus hoia seni ka,
Kui hing saab ihust läinud,
Et fina mu eest asjata
Ei oleks waewa näinud.
Mu hing siis wõta wastu ja,
Kui ihust ära lahkeb ta,
Ja tee mind õndsaks taewas!

Ärakaduund poeg.

Ühel mehel oli kaks poega. Noorem nendest ütles isa vastu: „Anna mulle, isa, minu osa omaist warandusest kätte!“ Ja isa andis. Warsti selle järele fogus aga noorem poeg kõi, mis tal oli, kofku ja rändas isamajast kaugele, kus ta kõi oma raha ja waranduse hullu elu elades ära prassfis.

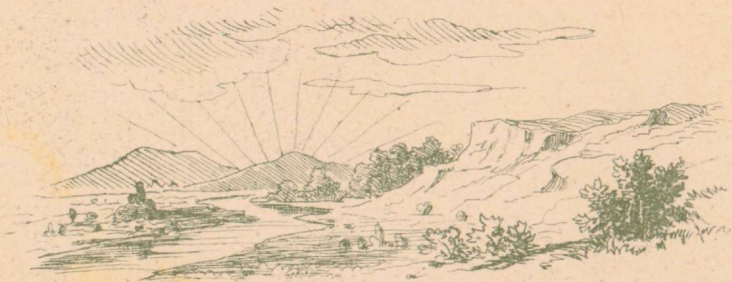
Rui aga kõi ta warandus ju otsas oli, tuli sinna maale nälg, ja temal ei olnud enam midagi süüa. Ta läks ja kauples enda ühe selle maa kodaniku juurde sulaseks ja see saatis tema figu hoidma. Et aga säälg puudus walitjes, siis täitis ta oma kõihtu lestadega, mis figadest üle jäi. Säälg tuli temale jälle ta isatodu meelde. Ta löi enesele vastu rindu ja ütles: „Rui palju päwilisi on minu isal, kel leiba küll, küll on, ja mina pean nälga surema! Ma tahan oma isa juurde tagasi minna ja temale ütelda: „Isa, mina olen pattu teinud taewa vastu ja sinu ees; ma ei ole wäärt, et weel sinu poja nime kannan; wõta mind üheks oma päwiliseks!“

Rui ta aga alles kodust kaugele oli, nägi teda ta isa; temal oli pojast hale meel; ta ruttas temale vastu, wõttis ta kaela ümbert finni ja suudles teda. Poeg aga ütles: „Isa, ma olen pattu teinud taewa vastu ja sinu ees; ma ei ole wäärt, et weel sinu poja nime kannan!“ Aga isa ütles oma sulastele: „Looge kõige parem kuub ja pange talle selga; andke talle sõrmus sõrme ja kingad jalga. Looge üks nuumwafikas, tapke ta ära ja olgem rõõmsad, sest see minu poeg, tema oli furnud ja on jälle elawaks saanud: tema oli ärakadunud ja on jälle leitud!“

Ja nad hakkaswad rõõmsad olema.

Aga wanem poeg wiibis põllu pääl; kui ta kodu ligidale tuli, kuulis ta laulmist ja tantsumist, ja hüüdis ühe sulase oma juurde ja küsis, mis see tähendaks. Sulane aga ütles: „Sinu wend on koju tagasi tulnud, ja sinu isa on tema jaoks nuumwasika tappa lastnud, et poeg jälle terwelt koju tuli.“ Siis sai wanem wend wihaseks ja ei tahtnud sisse minna. Isa aga tuli wälja tema juurde ja palus teda. Tema wastas ja ütles: „Waata, mina wiibin ju kaua aega sinu juures ja teenin sind; ial pole ma sinu käsust üle astunud, aga ial pole sa minu hääks nuumwasikat tappa lastnud, et ka mina kord oma sõbradega wõiksin rõõmus olla. Nüüd aga, mil sinu poeg tuli, kes lõi oma raha ja waranduse ära on prassinud, oled sa temale nuumwasika tappa lastnud!“ Isa aga ütles: „Minu poeg, sina oled alati minu juures ja kodu, mis minu oma on, on ka sinu oma. Sina peaksid aga rõõmus olema, sest see sinu wend oli surnud ja on nüüd jälle elawaks saanud, tema oli ära kadunud ja on nüüd jälle leitud!“

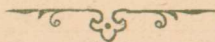

Jeesus ilmutab ennast Tiberiuse järve kaldal.

Tiberiuse järve kaldal wiibiswad Siimon Peetrus, Toomas, Naatanael, Jakobus, Joannes ja weel kaks Jeesuse jäung-rit ning püüdiswad kalu, kuid ei saanud terwel ööl midagi. Hommikul aga seisis Jeesus järve kaldal ja jüngrid ei tundnud teda. Jeesus küsis: „Kapsed, on teil midagi süüa?“ Nema-
mad wastasiwad: „Ei!“ Jeesuse käsul heitsiwad nad nooda weel kord wette ja saiwad nüüd suure hulga kalu. Sää! ütles Joannes Peetruse wastu: „See mees on Jeesus!“ Kui Peetrus seda kuulis, ujus ta kaldale, kuna teised jüngrid talle lae-
waga ja noodaga järele tuliwad. Kui nad kaldale astusiwad, nägiwad nad sää! süsa maas ja nende pääl kalu ja leiba. Siis wõtsiwad nad ühes Jssandaga einei.

Pärast einewõtmist ütles Jeesus Peetruse wastu: „Siimon Joona poeg, kas sina armastad mind enam kui need teised?“ Peetrus wastas: „Jah, Jssand, sa tead, et ma sind armastan!“ Ja Jeesus ütles: „Hoia minu tallekese!“ Teist korda küsis Jeesus: „Siimon, Joona poeg, kas sa armastad mind?“ Peetrus wastas: „Jah, Jssand, sa tead, et ma sind armastan!“ Ja jälle ütles Jeesus: „Hoia minu tallekese!“ Sää! küsis Jeesus kolmat korda: „Siimon, Joona poeg, kas sa armastad mind?“ Peetrus sai kurwaks, kui ta ju kolmat korda sedasama kuulis, ja wastas: „Jssand, sina tead kõik, tead fiis sa, et ma sind armastan!“ Siis ütles Jeesus: „Hoia minu tallekese! Tõesti, tõesti, mina ütlen sulle: Kui sa noorem olid, sidusid sa ise wöö wööle ja läksid, kuhu sa tahtsid; kui sa aga wanaks saad, sirutad sa omad käed wälja ja üks teine seob sulle wöö ümber ja saadab sind, kuhu sa ei taha.“

Seda ütles ta tähendusels, misfuguse surmaga Peetrus Jumalat pidi kiitma. Siis ütles Jeesus: „Käi minu järel!“

Tiberia linn.